

PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS GNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

R. D. PERÉS.

Un poeta de bona casta,
inspirat y primorés,
que ab los seus *Cantos modernos*
s' ha guanyat un nom gloriós.

LO PLET DE 'N BALDOMERO.

LA INTERPRETACIÓ.

Passá la oportunitat de analisar detinguda-
ment la última y encare avuy aplaudida obra de
'n Roca y Roca, ab tot l' elogi merescut, y també
ab las observacions que la més estricta imparcia-
lidad nos obligaria á fer, ab més motiu que may.

Per fortuna, la obra quedarà impresa y tindrem
ocasió de parlarne novament. Lo que no quedarà
fixat ab viva permanencia com la de las lletres
de motllo, será lo recort de la interpretació que
obté. Aném á ocuparnos, donchs, de aquesta,
avuy que está fresca en nostra memoria, com qui
treu pera son us particular una impressió instan-
tánea.

Tè la obra pera 'l treball escénich dos grans
condicions de primera forsa, que facilitan als
actors una representació acabada: la vida verita-
ble y vigorosa d' alguns caràcters, y un diálech
tallat á posta per esser dit en las taulas.

Es en va demanar al actor que caracterisi á la
perfecció un tipo, si l' autor dramátich no l' ha
sabut concebir avans de carn y ossos. La vague-
tat del dibuix, la inconseqüencia, la falta de vi-
gor, la vacilació, la ambigüetat imposibilitan del
tot que l' actor se dongui compte del personatge
que representa, y per consegüent que hi enmotlli
l' acció; impedeixen que l' encarni en algún tipo
real y conegut que li serveixi de *modelo*.

L' actor, en aquest lamentable cas, s' ho ha
de fer tot ell, ha de crear al personatge de pura
pensa, y vacilant, duptant, á las palpentas, acaba
pera agravar lo defecte del maniquí, penjantli á
damunt un trajo de figurín. Aixís lo que hauria
d' esser en las taulas un home, se converteix en
un ninot de sastreria vestit ab roba á preu fet.
En la comedia de 'n Roca, tot lo contrari. Basta

llegirla pera concebir clarament y ab ratllas precisas alguns dels tipos. Y aixó, que á primera vista sembla esquifit lo treball del intérprete, tallantli las alas de son geni lliure y redubintlo á encaixarse en aquell motllo ja fet y perfeccionat, dona al actor, per lo contrari medis d'enlayrarse fins á fer del tipo una verdadera creació. Per que, tenint com té una exacta idea del mateix, y essent aquest vivent, lo pot desenvolupar sens temor d'equivocarse, lo pot refer sens estreferlo ¿Té la silueta clara? donchs lo sombrejará sens desperfilarlo: ¿porta lo carácter de viu en sí mateix? quelcom donchs aquella vida, reanimada per lo geni del actor, se ramificará, se reproduhirá, gracias al seu talent, sens desencaixarse may.

Prácticament pot reconeixer aquesta veritat l'espectador que segueixi ab penetració bastant la interpretació de 'n Fontova. En Roca ha creat ab lo Sr. Jaume, un dels caràcters més complerts de nostra comedia catalana: lo jornalier enriquit, que puja á esser senyor sens perdre ni son bon seny ni son bon cor, pero ab las ridiculesas y las ignorancias de son estament.

En Fontova, donada aquella pauta, n' ha fet una de las creacions més perfectas de sa ja extensa galeria de retratos vivents, trayent ab lo gesto, ab los modals, ab la entonació, ab mil petits detalls, totas y cada una de las conseqüencias naturals d'aquell carácter ¿Ha seguit, per aixó, única y exclusivament y al péu de la lletra las indicacions del autor? Nó: ha fet més: las ha ampliat, las hi ha comunicat nou relleu, ha aprofitat totes las ocasions, inclús las més imperceptibles, pera afegir los resultats de la intuició y de la observació propia á la intuició del autor. Es un dels cassos en que aquest veu tan ben realitzada corporalment la imatge concebuda sols en la fantasia, que li sembla coneixerla de nou; del mateix modo que coneixém de nou á una persona que habiam vist fins allavors en una fotografia.

En Fontova, en aquesta part, no dona lloch á cap dupte de que sa comprensió arriba á penetrar fonament lo carácter, y no deixa un sol gesto, una sola paraula á la casualitat.

Lo mateix pot dirse d'alguns altres tipos: de Carmeta, retall de son pare, viva, modesta y naturalota com ell, é interpretat ab lo candor y senzillés volguts per la Sreta Fontova; de 'n Santiago, l'advocadet ximple, fatuo, belluguedís y cridaner, que, ab tot y ressentirse de cert tirat de caricatura, té moments verdaderament cómichs aprofitats ab molt acert y ab molta riquesa de detalls per lo Sr. Fuentes: de 'n Baldomero, en mon concepte després del Sr. Jaume lo carácter més verdader de la obra, y á qui comunica tota la noblesa y tota la fogositat simpática los senyor Isern: aqueixa noblesa sens modals, aqueixa fogositat propias de nostre menestral honrat, que es fa perdonar la mateixa ordinarieta, que ja es molt. (No obstant, y per vía de paréntesis, l'actor, en mon concepte, olvida en algunas escenas lo treures lo sombrero. Realment; un menestral nostre en una casa de confiança rara vegada 's descubreix. Pero crech que, sempre que 's pugui, l'actor ha de fer que lo teatro siga escola de modos pera molts espectadors que no 'ls aprenen en altre lloch).

Dels altres tipos, la Sra. Madrona es bastant incidental, y per consegüent la Sra. Pallardó hi fa lo que deu y res més: lo de 'n Bertrán es fósch, dur, enterch en la obra, y ab duresa y una serietat encarcarada lo representa lo Sr. Goula, tan

mogut y d'una xispa comunicativa en altres papers de calavera, que pinxejan sempre, pero que diverteixen. Lo paper de Sidro es lo més acuraturat, lo inadmissible de la comedia. ¿Será una d'aquestas que s'en diuhen concessions á cert públich? ¿No 's fixará may aquest, en la classe de concessions que sé li fan?

Un Tófol, un Sidro, ó un Toni com tants ni ha en lo teatro catalá, poden existir, pero no son lo tipo general de nostre pagés, abrutat d'un altra manera, sorrut d'un altra manera, desconfiat d'un altra manera, y ab tot aixó, molt net de clatell á la seva manera: de vegadas més que 'l botigueret que l'ha pres per *pallasso*. Un *pallasso*: aixó es en lo teatro catalá cert tipo de pagés: una especie d'arlequí del antich teatro italiá, ó de criat del antich teatro castellá: una convenció teatral.

Quan la composició de conjunt d'un drama ja no es convenció sinó realitat ferma com en la obra de 'n Roca, al encabirhi un carácter aixís, resalta més encare sa falsedat. En Soler se limita á no recarregarlo, y compleix com á bó.

Però hem dit que la obra tenia altra condició excelent: lo diálech. En aquest punt, lo total efecte no pot esser més cabal. Hi ha que véurela avuy, en que los actors tenen ja aquella seguretat en lo dir que 's confón ab l'hàbit, pera delectarse, aquesta es la paraula, ab los efectes d'una entonació tan ajustada que no té ni una exageració, ni una vacilació. En aixó, l'elogi més complet á tots.

Ho hem dit avants d'ara. En Roca poseheix la nota justa, justa, de la forma del diálech modern, que es potser lo tot de la moderna comedia.

J. YXART.

TIPOS DE LA TERRA.

LO FILARMÓNICH.

¡Dèu nos en quart quan un home agafa una mania!

Y si aquesta mania es la de la música, llavors si que no hi ha m's remey: ó s'ha de portar la *víctima* á San Boy, ó se n'hi han d'anar los que rodejan al pobre maniátich.

Bons informes podria donarlos de tot aixó que dich la senyora Tecla.

¡Pobra senyora Tecla!

Es lo que ella diu de vegadas:

—Hi ha donas que tenen la desgracia de arreplegar un home viciós; altres recauhen en un marit sense senderi; altres pescan un gandul... ¡jo hi tropessat ab un músich! Cadascú ha de portar la seva créu.

La *creu* de la senyora Tecla 's diu senyor Federico; home de bè, marit amant y cuydadós per tot lo de la casa y de criteri recte y seré... menos quan se tracta de música.

Quan lo senyor Federico va contreure matrimoni, la seva pobra dona va figurarse—com era molt natural—que 'l seu marit s'havia enamorat d'ella per la figura, per la gracia, per alguna qualitat física ó moral que devia haver fet palpitant lo seu cor.

Però no hi havia res d'aixó. Pochs días després d'haverse efectuat lo casament, ell mateix va declararli ab tota la franquesa musical de que es capás.

—¿No dirías per qué m' hi casat ab tú?
 —¿Qué sab una! ¡Sou tan extranyos los homes!
 —A veure si ho endevinas.
 —Vés, home, vés: deurás haverte casat ab mi
 porque m' has vist bona noya, y dreta é *igual*.
 —Pues no senyora: lo que de tú més m' ha
 fetxat ha sigut lo nom.
 —¿Tecla? vaya una exquisitat. Si pogués, me 'l
 cambiaria!
 —¡Pobre de tú! Desseguida demanava 'l di-
 vorci.
 —Pero ¿qué t' de particular aquest nom? ¿que
 representa alguna cosa?
 —Representa una paraula musical. ¡Tecla...!
 ¿no sabs que 'l piano es una renglera de *teclas*?
 —¿Y per aixó sol t' has enamorat de mi?
 —Per aixó.
 —¡Mil gracias!—
 La pobra senyora no va demanar lo divorci;
 pero va armar tal sacramental al seu Federico,
 que tots los vehins de la casa 's deyan ells ab
 ells:
 —¡Quin xibbarri mouhen aquests casats de nou!
 Se coneix que están de gresca.

Si preguntan al senyor Federico quí era Her-
 nan Cortés, se gratará 'l clatell una bona estona,
 y després los responderá:

—¡Hernán Cortés! Aquest nom me balla pèl
 cap y no puch atinar... ¿No ha compost alguna
 ópera?

Rossini, Verdi, Donizetti, Meyerbeer; aquestos
 si que sab quí eran y quí deixavan de ser. Coneix
 tan bé la seva vida y 'ls detalls més íntims de la
 seva existencia, com un veterano legítim sab l'
 historia de Espartero.

Una de las cosas que m' s' affigit tenen al sen-
 yor Federico, es que 'ls seus pares no l' hagues-
 sin fet tirar per músich.

—¡Ah!— diu ell—¡que n' hauria sigut de felis!
 Ab la vocació que hi tinch, estich segur de que
 hauria arribat á fer rotllo. Y ara 'm veig obligat
 á fer formas de sabata.

Perque 'l senyor Federico es fabricant de for-
 mas al per major. ¡La professió menos artistica y
 musical que pot imaginar-se!

Al Liceo es á casa seva: si van al quint pis y no
 hi veuhen al nostre héroe, una de dugas: ó no
 está hò... ó es á sentir música en un altre puesto.

Arrupit en un recó de la seva botiga, passa
 las horas xiulant, cantant, recitant... y fent for-
 mas.

Ja pot passar lo que 's vulgui pèl carrer: ell no
 's mou ni s' esmena.

—Federico,—li crida ella devegadas—mira
 quins óssos passen.

—Bon òs ets tú!

—Federico, repara quins xinos hi ha allí atu-
 rats.

—Vés, no m' atabalis; no estich per xinos ni
 per xinas.

Pero en cambi, que passi una orquesta, una
 murga, un simple cego rascant un violí. ¡Ah!
 Allí veuran al senyor Federico tirant de revés tot
 lo que t' entre mans, y corrent á la porta á enfa-
 barse ab las melodias económicas dels músichs
 ambulants de á cinch céntims la polca.

Quan está d' humor—que no es gayre sovint,
 porque 'ls músichs furiosos no hi solen estar
 may,—fa unas distincions molt graciosas.

—¿Veuhen?—diu conversant ab los vehins que
 's reuneixen en la seva botiga,—jo visch de las
 formas, pero visch de la música. Més admiro una
 bona sinfonía que un discurs de 'n Castelar. Si jo
 pogués, en Rius y Tauler no sería un minut més
 arcalde de Barcelona.

—Donchs ¿quí hi posaria?

—En Goula, el mestre del Liceo. Déixinse de
 tonterias. L' art es la música, la vida es la mú-
 sica, la gloria es la música. ¿En qué creuhen que
 consisteix la benaventuransa celestial? En sentir
 tocar tot lo dia. La cansó ja ho diu:

«En lo cel hi ha guitarras y violins,
 clarins, clarins...»

Cada diumenje al dematí lo primer que fa al
 llevarse es preguntar á la seva dona:

—¿Está ben seré?

—Si.

—¡Bravísim! Tindrém música.

Suposin que la seva senyora li contesta: nó,
¡plou!
 Llavors lo fabricant de formas posa 'ls ulls en
 blanch y murmura deixant caure 'ls brassos:

—¡Adiós música!—

'S refereix á la banda municipal que tots los
 diumenjes al dematí toca al Paseig de Gracia.

Ultimament lo senyor Federico va fer cert nú-
 mero de formas per un sabater de pis que traba-
 llava sol. Passavan días y días, y 'l sabater no 's
 veyá... ni 'ls quartos tampoch.

Una tarde 'l *formista* atrapa al seu deutor y
 me l' emprén á boca de *jarro*:

—Y donchs, ¿cóm hem d' arreglarho aixó? ¿qué
 no pensa pagar las formas?

—Las cosas van molt mal: hi tingut la dona al
 llit una pila de días, y, per acabarho d' adobar, l'
 orquesta de que jo formava part, s' ha disolt.

Estupefaccio del senyor Federico.

—¡Ah! ¿Es músich vosté?

—Sí, senyor: á ratos perduts hi après la flauta
 y ho faig bastant *rigular*.

—Donchs, ja veurá; tot pot arreglar-se: ¿no 'm
 déu tres duros?

—Me sembla que sí.

—Pues me 'ls pagaré ab la flauta: cada vespre
 vindrá á la botiga, y 'ns tocará alguna cosa.

A. MARCH.

A UNA DE TANTAS.

Ab la magestat de sempre
 crusares tot lo saló,
 escoltant las alabansas
 d' un coro d' aduladors.
 Ab un somris ó un saludo
 pagavas sas atencions;
 y aixis arrogant entravas,
 quant al serne de mi aprop,
 vas baixá 'ls ulls, de tas galdas
 cambia de sopte 'l color,
 y ton somris va apagar-se
 com lo darrer raig del sol.

¿Era, potser, que pensavas
 en los juraments d' amor?

¿Era que ja t' penedias
 d' haver marcit ma i' l' u-ió?...
 No ho sé; més al recordarme-
 d' aquel temps tant venturós,
 y al veure't á tú, joyosa

de brillar dins del gran món,
vaig dirme: ¡Sembla impossible!
sembla impossible, senyor!

¡De qué m' ha servit, pagarli
tants sopars á ca 'n Simon!

A. PIERA.

L' ESTUDIANT.

(ILUSTRACIONS DE J. CUCHY.)

— Mentres los demès condexeibles rodan segurament per aquestos cafés, perdent lo temps y la salut, l' Antonet s' está tranquilament al seu

quarto, repassant ab admirable aplicació lo *Códich* y las *Pandectas*.

Al poch rato, uns copets suaus donats sobre la porta, treuhen al Antonet de las sévas meditacions.

Obra y... ¡qué veu! Es sa germana, sa bona y carinyosa germana.

— Séu, Pepeta, séu: no pots pensar lo que agra-

heixo la tèva visita.

— Feya molt temps que no 't veyá.

— ¡Y tan, dona, y tan! Més de... ¡pero, calla, crech que truncan...! ¡No 't sembla?—

En efecte: l' Alfredo, antich socio del Antonet y ex-company d' habitació, está movent escándol, truncan de la manera estrepitosa qu' ell acostuma.

— ¡Verje santa!— diu lo pobre estudiant, al coneixe la veu del seu amich— es l' Alfredo, un

calavera sense solta ni volta, que no respecta res. Corra, Pepeta, amágat aquí dins, perque si 't veyá sería capás de pensarse qui sab qué.—

La germaneta s' amaga darrera las cortinas del llit, y l' Antonet s' apressura á obrir al seu antich company.

L' Alfredo entra picant de peus, y cantant ab la veu més detestable que s' ha sentit al món, alló de

«Costas las de Levante,
»playas las de Lloret,
»dichosos los ojos
»que os vuelven á ver!»

(S' acabarà en lo pròxim número.)

DEL HIVERN AL ISTIU.

L' altre dia encare feya fret y avuy ja fa calor. Aquest món está desbaratantse á pas de carga. Aixó de que 'ns hajan escamotejat la primavera — ¡tot' una estació! — es molt mala senya.

Avuy desapareix la primavera, un altre dia desapareixerá la tardor, després se fondrá l' istiu y al últim l' hivern y tot.

Y llavors ¿en quina estació viurém las personas honradas? ¿en la temperatura dels llims?

La dificultat es més seria de lo que sembla, y val la pena de que 'ls esperits pensadors hi matin algunas horas, buscant la solució.

L' any ha de tenir quatre estacions — com lo carril de Sarriá, — y ara com ara ja 'n falta una. ¿Ahont es la primera?

Lo qui la tingui, que fassi 'l favor de tréurela desseguida.

No es que jo sigui una persona climatérica, d' aquestas que per res suan ó que 's constipan ab lo vent que fa un gos passant; pero 'm sab greu que per culpa d' aquestos cambis tan rápits la gent haja de fer lo Carnestoltas.

Si van per la Rambla, se 'n convencerán desseguida.

¿Reparan? Allí passa un senyor embossat ab la capa fins á la punta del tupé.

Aquí 's veu un jove ab *jipijapa* y americana de dril.

Més enllá atravessa una senyora ab l' abrich de pells.

Y al darrera hi va una senyoreta vestida ab una túnica de muselina més prima que 'l paper de fumar.

¿No fa riure tot aixó?

¿Som ó no som personas serias?

Y donchs que no se 'ns obligui á presenciar tals moixigangas: prou que 'n veyém per allá 'l Parque, dintre de la Exposició.

Lo més trist es que de moment no hi ha medi d' evitarho. Si 'ns quedém vestits d' hivern, nos exposém á morir sofocats: si 'ns plantém la roba d' istiu, aném á riscos d' agafar una calipandria. Perque tan aviat fa calor, com fret, com... ¡qué sab un!

Ara mateix las personas ni s' entenen. Nos ai-sequém al dematí:

— ¡Caramba, quina calor fa! ¿A primers de maig y ja apreta d' aquest modo?

Arribém al vespre:

— ¡Dimontri, quina fresca! ¿A primers de maig y encara estém aixís?

De manera que un hom desa 'l braser, pensant no necessitarlo fins pèl novembre, y al cap d' un rato ha d' anar corre-cuyta á tréurel altra vegada, si no vol pelarse de fret.

Lo qu' es las noyas que contan la sèva edat per *primaveras*, aquesta podran bèn ferla fonedissa: la primavera no s' ha vist ni en pintura.

Havém passat del hivern al istiu, com qui fa un

brinco desde Stokolmo y va á parar á Fernando Póo. Sortím d' un refredat pera arreplegar una soleyada; estavam en un dipòsit de neu y ara 'ns trobém dintre d' un forn encés.

Moltas personas — que necesitan bastant temps per adonarse d' una cosa — no han tingut encare ocasió de fixarse en aquest cambi, y per xó mentres los uns ja suan, los altres continúan tremolant com si tal cosa.

¡Qué més volen!

En los dos cantons del mèu carrer hi ha dos venedors, que en tot lo dia no 's mouhen.

L' un es un home que ven gasseosas: l' altre una dona que ven castanyas.

MATÍAS BONAFÉ.

AL DIA 31.

(SONET).

Dia més que 'l Messias desitjat,
que arribas quant no 'n queda ja cap més:
¡Quant *infelís* t' espera! A quant *inglès*
fas glatir d' esperansa il-lusionat!

Compareixes de cop, apressurat
com qui sab que l' esperan, y aixís es;
y hasta 't fa lluminarias, tinch entés,
algú qu' está de comptes atrassat.

Y es lo més dur, que 'l món desagrahit,
que ab tant d' afany t' espera, encara nó
has arribat, t' olvida tot seguit;

si bè no es d' extranyar que 't passi aixó,
puig si dels que has portat no 'n queda un ral;
que 't donguin al olvit es natural.

E. VILARET.

LLIBRES.

L' EXPOSICIÓ UNIVERSAL DE BARCELONA. — *Humorada agre-dolsa en vers* per C. GUMÁ.

La mussa festiva y ajogassada del popular escriptor ha posat en us una vegada més sa passosa facilitat é inagotable gracia, inspirantse en un acontexement qu' en un ó en altre sentit preocupa avuy á Barcelona entera.

La *Exposició Universal* en relació ab l' actual estat de Barcelona inspiran á C. Gumá, sis capítuls de crítica acerada, precedits de un prólech ó sinfonía, y en tots ells hi campeja aquella versificació de raig, sempre bèn contornejada y matisada de bonas ocurrencias, en la qual no té rival l' autor de tantas y tan inspiradas obretas.

Lo primer capítul, se titula *Vistasso á Barcelona*. La ciutat plena d' entrebanchs, surt fotografiada.

Y diu lo poeta:

«Lo piramidal enredo
que ara está en preparació,
en lloch de una exposició
semblará un *quiero y no puedo*.

Y com que no haventhi plata
no 's fa res. tothom dirá:
— Vaja, aixó es volgué allargá
més lo péu que la sabata.»

Al *Naixement de l' Exposició* consagra 'l segon capítul, pintant la facilitat ab que va passar des de las mans de 'n Serrano Casanova á l' esquena de Barcelona.

¿Cóm está l' *Exposició*? pregunta l' autor en lo

capítul tercer, y descriu los aplassaments que ha tingut, l' estat llastimós del Parch, l' aspecte dels edificis de nyigui-nyogui y la indolencia que reyna per tot arreu.

«Hi ha edificis atrassats,
hont podrian treballarhi
cent homes. sense sobrarhi
y no més hi ha quatre gats»

En lo capítul quart s' enumeran algunas *menudencias*, de las moltes que han tingut que lamentarse aquests dies. Desfilan alguns expositors desgraciats: lo qui ha fet gastos enormes per compareixe ab puntualitat, y 's troba que ha d' esperar indefinidament; l' infelís víctima de las goteras qu' exclama:

«Nada menos que tenía
la instalació ja arreglada,
després de una quinzenada
de treballar nit y dia,
quan ahí á la tarde plou
y de bonas á primeras
van sortir quatre goteras
que m' ho han deixat tot com nou.
Ni ab encerats. ni ab estopas
vaig pogué aturá 'ls efectes:
jo volia exposá objectes
y ara hauré d' exposar sopas.»

Y 'l desconcert que reina per tot arréu?

«Avuy hi deixan entrar
no més pagant quatre rals:
demá tancan los portals
y la gent s' ha d' entornar.

Dilluns volen fé una torre
de trescents métrors d' alsada;
lo dimars ja está olvidada
y morta y deixada corre.

Tot de cop ¡patris p' atrás!
comensan una obra aquí,
y per poguerla enllestí,
lo demés queda endetrás.

Desseguit cámbian de ideya,
los vé un altre pensament,
hi abocan tota la gent
y s' abandona 'l que 's feya.

Y un cop de ribot aquí,
un cop de pinzell allá,
y una pedra més ensá
y un fusta cap allí,

los días passan y passan,
los expositors renegan,
y las obras no s' entregan
y tots los detalls s' atrassan.

Y es que 'ls dignes ciutadans
que 'l tinglado dirigeixen,
no comprenen ni coneixen
lo que portan entre mans.»

Lo capítul *Los extranjers á Barcelona*, es un dels més notables, y per serho reservo la sorpresa als lectors del folleto.

Y per últim lo titulat *Ganancias y pérduas*. —*Acabament*, es la síntesis, la *moraleja* dels anteriors, una especie de balans de lo que guanyarém y de lo que perderém ab l' insensat projecte de D. Paco.

«¿D' hont sortiran los milions
per satisfé 'ls archs alsats,
los pals. los entarugats,
las pinturas y cartrons?

¿Quí pagarà 'l munt de grava
y 'ls ferros qu' hem vist gastar
y 'l que costi de posar
lo Parque tal com estava?

¿Los pobres barcelonins
que haurán donat la pesseta
per pogué entrá una estoneta
dintre dels *nostres* jardins?

¿Nosaltres que no haurém fet

no n.és que mirá y callar
sense aná á farolejar
en l' un y l' altre banquet?

¡Ay, si algun sant no s' hi fica
y arregla tot aquest ball
me sembla que al cap-de-vall
la broma será bonica.

D. Paco sempre 'ns ensenya
alló de l' *honra empenyada*.

¡Bè! Ja está empenyada, nada...
¿Y ara? ¿quí la desempenya?»

Aquí tenen una petita mostra de un folleto de gran oportunitat que desde la seva aparició se 'l arrebatá 'l públich de las mans. Trenta dos planas de veritats com á temples. Dos ralets molt bèn empleats en versos de una xispa inagotable.

RATA SABIA.

DE HIVERN A HIVERN.

L' altre hivern promesos eram,
y cada nit vora 'l foch
tu cusías blancas telas
dantme mirada d' amor
y jo novelas llegia;
novelas que ab atenció
son argument tú seguías
enterante bè de tot.

Cap nit per molt que llegis
vas dirme: ¡prou llegir, prou!
Cap nit per tart que sigués
en tos ulls s' hi veyá son.

Aquest hivern som casats
y com ans vora del foch
cada vespre jo llegeixo
novelas de bons autors;
tú á mon costat també cuses
ó bè surgeixes mitjons;
més encara no passa un quart
que d' aquet modo estém sols,
se 't tancan los ulls ab mandra
tot dihent—¡Ay, quina son!

Y comensas á roncar
com un cabo de burots.

LL. MILLÁ.

PRINCIPAL.

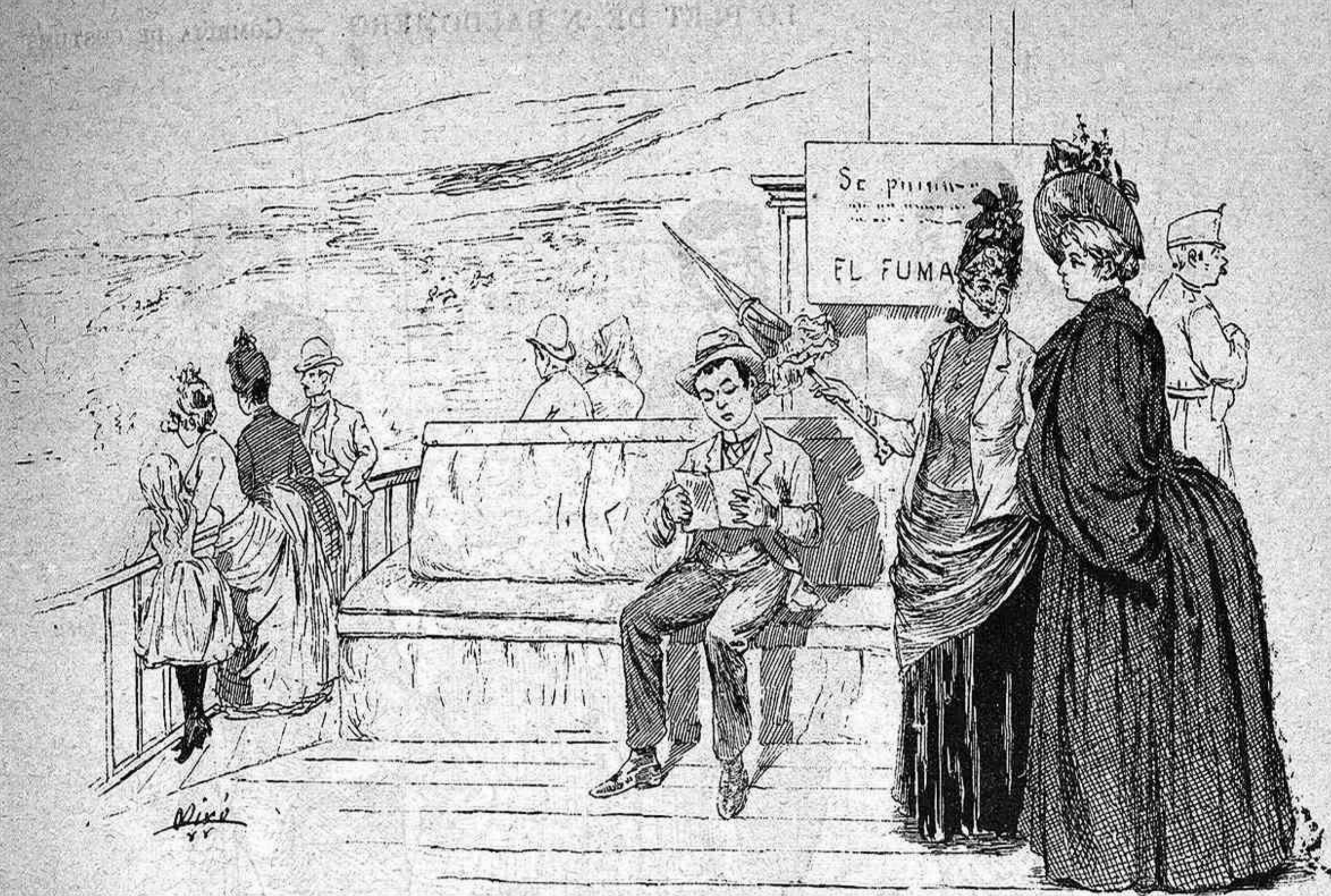
SARAH BERNHARDT.

Es l' artista de sempre. Passan los anys sense abatre l' inmens talent que atesora, ni mermar las portentosas facultats de qu' está adornada.

Físicament no está tan magre com la última vegada que la varem veure; tē, empero 'l mateix sistema nerviós, conservant aquell gran privilegi de la impresionabilitat que 's reflexa en son rostre y 's traduheix en tots los seus moviments, y posseheix com sempre aquella veu divina, incomparable que recorra totas las gradacions que pugan imaginarse, desde la més delicada dulçura, als més enérgichs accents de la tragedia.

Acabém de véurela y aplaudirla plens d' entusiasme en la *Dama de las camelias*, com l' havíam admirada en *La Tosca* y avants encare en

DINTRE 'L «PANORAMA DE PLEWNA».

—¿No l'irias que pensava?
Qu' es una felicitat
poguer mirá una batalla
ab tanta tranquilitat.

—Oh! Ja 't juro jo que á Plewna,
per lo que 'm sembla á n' á mi,
aquell dia no hi havia
tants curiosos com aqui.

la *Fedora*. Tres obras de género molt distint de las quals ne fa tres verdaderas creacions.

En *Fedora* sosté sempre 'l caràcter de gran senyora russa: desde 'l primer acte s' imposa y va creixent, fins arribar á la catástrofe final, en que s' envenena víctima del remordiment y del amor.

Hi ha que véurela en la *Tosca*, després de haverla vista en *Fedora*, per comprendre la portentosa flexibilitat del seu talent. Ella y sols ella pot salvar l' últim melodrama de Sardou qu' es un cusit d' horrors. En lo primer acte, entregantse al amor dintre de la iglesia, ab lo pintor qu' está acabant un quadro, no té un moviment que no interessi. Lo verdader quadro está en las sevas actituts y en los seus gestos. Es la personificació més cabal de la coqueteria y de la delicadesa.

Nos conduheix després á la cort de la reina de Nápoli, y contemplém á la cantant, desdenyosa de las grandesas cortesanas, y aprofitant un contratemps, per escapulirse, estimulada per la picantó dels zelos, ¿Qué admirable está en aquest segon acte!

Després de la placidés, l' horror. Impossible imaginar escena mes horrible que la de la tortura, tal com ella la fá. Los cabells se posan de punta y 'ls nervis del espectador sotragan fortament.

¿Y en l' acte quart, quan després de un soliloqui mut, en que dona á llegir son pensament ab la major claretat, agafa 'l ganivet y 's desfá del infame que tracta de atentar contra la seva honra, qui será capás de olvidar may més aquella figura, que sobrehix del escenari y avassalla al pú-

blich en massa? Allá, no cal comprendre lo que diu, sinó véurela per extremirse.

Respecte á la *Dama de las camelias*, no hem de repetir lo judici que 'ns va mereixer la primera vegada que la varem veure: ningú com ella ha desentranyat lo sentit altament romántich de l' obra de Dumas; cap més artista l' ha interpretada ab tanta distinció y ab un coneixement tan perfecte de la creació del autor. Margaride Gauthier es ella, ella exclusivament.

Ab gust hem vist que las representacions han anat animantse per días.

Lo teatro estava brillanment concorregut, y las ovacions que s' han dispensat á la gran artista han sigut espontáneas y fillas legítimas del entusiasme.

Los dem's artistas que l' han secundada, no passen de discrets.

Davant dels astres de primera magnitud, las nebulosas desapareixen.

LICEO.

Los últims concerts donats en lo gran teatro nos han fet coneixer á la Srta. Zanardi, com á pianista de agilitat y vigorosa pulsació y ademés com á cantant de veu robusta y vocalisació briosa.

Una composició del mestre Balart, y la *Marcha solemne* de Sadurní sigueren també molt aplaudidas, contribuhint al éxit que alcansaren, apart de son mérit propi, l' acertada direcció del mestre Goula.

LA NOSTRA GENT EN LO TEATRO.

LO PLET DE 'N BALDOMERO. — COMEDIA DE COSTUMS

Sr. Soler.

Sr. Fuentes.

Sr. Isern.

—Xarrupa, que no s'esbravi!

(ACTE I.—ESCENA XVII.)

La nova inauguració de la temporada d'òpera s'ha fixat per demà dissapte.

Aixís donchs, en lo pròxim número podrém dir alguna cosa del *Amleto*, confiat en primer terme al gran artista Maurel, que fa del protagonista, com sab tothom, una verdadera creació.

Y al mateix temps la Frandin reanudarà las representacions de la *Carmen*.

Tot anirà bè, si las obras de la Exposició s'acaban de una vegada, y venen per fi, 'ls esperats forasters que han de cubrirnos de pessetas.

ROMEA.

LO PATJE DE LA COMTESA, drama catalá, original en tres actes y en vers.

Se tracta de l'obra de una senyora, y la galanteria 'ns imposa debers, als quals no podrém faltar per cap concepte. Saludém donchs á la senyora D.ª Amparo Arnillas de Font, autora del drama que ab éxit notable va estrenarse dijous de la senmana pasada.

L'obra en qüestió es de caràcter romántich. Está basada en la noble ambició de un nen, recullit per uns pagesos, en las venas del qual hi corre la sanch noble. Son pare fou víctima de un

sèu germá que ambicionava sos bèns y son títul. Ell quedá abandonat, ignorant lo sèu origen y condició.

Lo mateix assessi de son pare, mata al pagés que protegía al pobre nen, coincidint la mort de aquest ab la inesperada visita que fa á la masia una comtesa en companyia de son pare, als quals lo mal temps los obliga á refugiarse allí. La comtesa s'interessa pèl pobre orfre y se l'endú de patje.

Un cop á ciutat, coneix las penas que affigeixen á sa protectora, qu'estimant á un trovador, se veu forsada per rahons de familia á casarse ab un infame. Aquest no es altre que l'assessi del pare y 'l del protector del patje. Descubertas per fi sas malifetas, acaba per morir en desafió á mans del animós patje de la comtesa.

Com se veu l'argument ofereix escassa novetat; alguns personatjes, com per exemple lo traïdor careixen de caràcter definit, lo mateix que 'l pare de la comtesa. No obstant y aixó l'acció está desenvolupada ab coneixement dels efectes escénichs, y en tots los actes y especialment en lo primer s'hi veu la má experta de una autora que sent lo teatro.

(Dibuixos de Mariano Foix.)

BARCELONINAS, ORIGINAL DE D. J. ROCA Y ROCA.

Sr. Isern.

Sra. Fontova.

—Los homes han de ser homes... Vénjat!

—Tè. (*Esqueixant lo paper.*) Ja m' hi venjat!

(ACTE III.—ESCENA X.)

Quan no altra cosa, adveraria aquesta condició natural, la bonica pintura dels tipos de *Enrich* (patje) y *Joseph*, feta ab facilitat y desembrás y algunas tiradas de versos que sigueren justament aplaudits. La Sra. *Arnillas de Font* té temperament de autora dramática.

Aixís li demostrá 'l públich ab sos reiterats aplausos y repetidas cridades á l' escena al final de tots los actes.

En la execució se distingiren la Srta, Fontova, encarregada del paper de protagonista y las senyoras Parrenyo y Pallardó: lo Sr. Fontova feu un vell, amenisantlo ab tochs naturalíssims; lo Sr. Isern, digué ab calor dramátich lo seu paper, y 'ls Srs. Martí, Valls, Virgili y demés actors estigueren tots ells sumament acertats en sos respectius papers.

**

FUNCIO DE HONOR.

Se donará dimars, día 8 del actual, á benefici de D. *Joseph Roca y Roca*.

L' empresa del *Teatro Catalá*, desitjosa de correspondre als éxits brillants alcansats en aquell teatro, per nostre estimat company, ha organísat

aqueixa funció, que promet veures extremadament concorreguda.

A més de la 14.ª representació de la nova y cada día mes aplaudida comedia *Lo plet de 'n Baldo-mero*, es un dels principals atractius de la festa, l' estreno de una comedieta en un acte y en vers, original del citat Sr. Roca y Roca y dol popular escriptor C. Gumá, titulada: *Cura de cristiá*.

Per lo tan, ja ho saben: dimars á Romea. Pel que puga convenirlos, los diré que en la llibrería de López, Rambla del mitj, 20, s' admeten encàrrechs de localitats y se despatxan vales, exclusivament per aquesta funció.

ESPANYOL.

La sarsuela en tres actes y sis quadros *Blanca de Saldaña*, lletra del Sr. Ramírez y música del mestre Brüll ha tingut escassa fortuna.

Lo públich, sense rébrela ab desagrado s' ha mostrat algun tan fret, y la fredor teatral es mal que mata.

L' empresa del *Espanyol* l' ha perduda blanca y haurá de buscarla negra.

Veurem si ab la decantada *Campana milagrosa* del Sr. Zapata, qual estreno estava anunciat per

ahir, arribará à obrarse 'l prodigi de véurela figurar molts dias en lo cartell.

TÍVOLI.

S' ha estrenat un sainete lírich d' escasa importancia titulat *El alcalde interino*.

Es una obra verdaderament *interina*.

NOVEDATS y CATALUNYA.

Res de nou.

CIRCO EQUESTRE.

Lo Sr. Alegria es com aquells personatjes de las comedias antigüas: «*hace que se va y vuelve.*»

Ja 'l tenim aquí novament, proclamant qu' estem en plena estació de primavera. Ha vingut rodejat de artistas de tota mena y del dos sexes que forman un animat conjunt.

Ademès lo local ha sigut objecte de importants milloras lo qual fa que sigui més agradable l' assistència à las funcions.

En la de inauguració van distingirse 'l jockey M. Rocher, à l' altura dels més notables qu' hem vist à Barcelona; M. Biasini qu' executá incomprendibles salts mortals sobre 'l fil-ferro tibant; lo clown Fellis que fa traballs de molta habilitat, y molt especialment las germanas Castagna, que ab tot y ser donas donan lo seu apellido à molts gimnastas del sexo fort.

Lo públich molt satisfet.

Y aixó qu' en lo cartell s' anuncian grans novedats que anirán sortint successivament.

UN NOU TEATRO.

S' está construhint à tota pressa en lo xanflá del carrer de Lauria y la Gran-vía, y vindrán à estrenarlo en Calvo y en Vico, sent batejat ab lo nom de aquests dos artistas:

Veurem que 'n sortirá.

REDEMBACH.

La colecció zoológica instalada al costat del Panorama de Plewna es molt important, per lo numerosa y variada. Lo local es grandíós, y comprén no sols una gran sala cuberta, sinó ademès un extens jardí, iluminat de nit ab llum eléctrica, lo qual permet al espectador pendre café, entre las llamas del Perú, las gacelas, los flamenchs, los aligators, ó siga una especie de cocodrils dels Estats Units y las focas.

Lo que no deixa de ser un consol y hasta un orgull pèl rey de la creació.

En lo local, entre altres animals, son dignes de fixar l' atenció sis lleons del Atlas y del Senegal tres del Cap de Bona Esperansa, tres de Berberia, quatre lleonas de Nubia, y un' altra qu' ha nascut en lo mateix establiment; dos óssos blanchs, quatre de grisos; tres tigres, cinch panteras, un lleopart, un elefant de nou anys que per un terrós de sucre toca la campana; quatre pumas, sis hienas, un llop de Noruega, un porch espi de Africa y un verdader aixám de micos, entre 'ls quals n' hi ha algun que tè la verdadera cara d' home.

Mr. Redembach es un domador valent y plé de serenitat que treballa sense necessitat de látigo.

Véureli posar lo cap dintre de la gola de un lleó, francament, es una cosa qu' esborrona. Y ell no sols fa aixó, sinó que munta à caball de un altre, com si fos un soldat no de caballeria, sinó de un nou cos que podria titularse *lleoneria*.

La concurrencia que acut à visitar l' exposició y à presenciá los exercicis del domador, es sempre numerosa, y 'l públich ne surt content.

TOROS.

Diumenje que vé, *si el tiempo lo permite*, gran corrida.

Toros de *Cámara*.

Espasas: l' amo, ó siga *Lagartijo* y *Espartero*, aquell pels quals los sevillans obran lo flamench y matan ó 's deixan matar.

Espartero y *Lagartijo* me fan l' efecte del atreviment y la maestria.

Allá veurem com se portan.

N. N. N.

LO QU' ES L' AMOR.

Según el color
del cristal con que se mira.
CAMPOAMOR.

I.

Aprop de la mina
está l' aymador,
allí 'ls dos se juran
será etern s' amor.
Y al aymant, la nina,
li diu ab auhel:
l' amor es la vida,
l' amor es lo cel.

II.

Un jorn à la hermosa
va olvidá 'l traydor,
y à una altra nineta
va donar son cor.
Y sentint dels zelos
lo dolor etern,
exclamá la nina:
¡L' amor es l' infern!

III.

Tocan las campanas
ab dols repicá,
que à la iglesia 'ls nuvis
se 'n van à casá.
Y diu la nineta
plorant sa dissort:
Oh, mareta mia,
l' amor es la mort.

SAMUEL NUÑEZ BEY.

Ab las ditxosas obras del Hôtel de ville, restaurat lo saló de Cent y transformat en menjador regi lo saló del Consistori, succeheix que l' Ajuntament ha de celebrar sas sessions en un petit local del segon pis, al qual s' hi ha de anar per una intrincada serie d' escaletas y corredorets, laberíntica é intrincada.

Opinió de un barceloní que no tè péls à la llengua:

— Es la primera vegada que l' Ajuntament dona probas de compendre lo que 's mereix. Observin com ell mateix, expontáneament, se traslada à las golfas, es à dir, al quarto dels mals endressos.

Un dels locals de l' Exposició que fins ara havia servit, al igual que 'ls quartels, al cos de guerra, s' havia projectat que servís de pabelló de la premsa; pero ha vingut lo comissari regi y ha manifestat lo propòsit de allotjarhi á la forsa armada que ha de custudiar los objectes que s' exposin per l' Estat.

Ja veu la premsa com la tractan!...
Pero per un cop d' escombra més ó menos, tant se val.

Diu un telégrama de Roma:

«En los círculs autorisats se desmenteix que la reyna Margarida vaji á Barcelona á visitar l' Exposició.»

Primer lo rey de Portugal que 's deya que vindria, no vè.

Després la reyna de Italia.

Y luego 'ls que anirán venint, ó millor dit los que no anirán venint.

¡Pobre D. Francisco de Paula, també es bèn desgraciad!... No pot aventurar un rey que no li fallin.

En una de las últimas sessions del Ajuntament va aprobarse una nova emissió de títuls del empréstit de l' Exposició, per valor de 3.500,000 pesetas.

La negociació s' efectuará ab una casa inglesa.

Natura.ment. Ja fa temps que la corporació municipal realisa 'l mateix viatge de recreo:

De Barcelona á Inglaterra, passant per Marsella.

Si aumenta, com s' espera, l' affluencia de forasters, l' Ajuntament está resolt á permetre la introducció de carn morta, en vista de que l' actual escorxador es insuficient per atendre á las probables necessitats del consúm.

Aquest sol detall pinta la previsió dels nostres regidors.

Ocupats en entarugar y en omplir la ciutat de jardinetes y surtidors, s' han descuydat de una cosa tan necessaria com la habilitació de un local que pogués servir d' escorxador, y convertirse en una font de ingressos per las arcas comunals.

Pero ells haurán dit: ¿á qué un nou excorxador? ¿qué per ventura no 'n tenim un de molt bèn montat á la mateixa Plassa de Sant Jaume? ¡Y cuydado que á casa nostra no s' escorxan bous, ni badellas, ni moltons!.. S' escorxan barcelonins!

Cullit al vol:

—Mira qué diu lo *Diari*, que 'l día 22 s' inaugurarà 'l monument de Colón, y que vindrá per assistir al acte lo successor del ilustre navegant.

—Ay, ay ¿quí es?

—Lo duch de Veraguas.

—¿Y no diu si vindrá sol ó acompanyat?

—¿Quí vols que l' acompanyi?

—Uns quants toros de la seva ganaderia.

Una anécdota que contava *El Diario mercantil*.

Lo Duch de Fernán Núñez preguntá fa poch á l' empresa del Gran Hotel Internacional lo préu de las habitacions que necessita per ell y sa familia durant l' estancia de la còrt á Barcelona.

Los empresaris del Hotel, veyent lo cel obert, li van respondre:

LOS BARBAROS DEL NORT.

Los alemanys ja 's preparan á invadirho tot, corrents:..
¡En la Exposició del Parque diuhen que n' hi haurá tres cents!

«Se 'n farà 25,000 duros.»

Resposta telegráfica del Duch:

«Senyors, vostés no m' haurán entés: no tracto de comprar l' Hotel sinó de llogar tres ó quatre habitacions.»

Aquesta graciosa anécdota que honraria l' ingeni del Duch de Fernán Núñez, ha sigut luego desmentida per altres periódichs.

De totas maneras, com que fa riure, la reproduhim, y quedi com un quènto.

Interview del Sr. Coll y Rataflutis redactor del *Diario mercantil* y la Sarah Bernhardt. (Me sembla que 'ls veig:)

«¿Le gusta á usted España?

»Mucho, muchísimo. Es un país delicioso.

¡POBRE DON FRANCISCO!

Despert, somiant, nit y día,
la seva preocupació
es pensar quan vindrà l' hora
d' aná á obrir l' Exposició.

«¿Qué le parecen á usted las corridas de toros?
»J'adore les courses de taureaux et je donnerais mon cachet pour en voir une encore ici.»
Y de preguntas per aquest istil, demanin.
Lo Sr. Coll y Rataflutis, va descuydarse de preguntarli qué li agradava més la sémola ó 'ls macarrons.

En lo bell mitj del hemicicle del Palau de la Industria s' hi ha colocat un sortidor de nou xorros.

A casa la ciutat n' hi ha un que 'n tèn prop de cinquanta, tants com regidors, y de tots ells ne surten raigs de dobetas de cinch duros.
¡Quin escampall!

Un senyor de Palma de Mallorca ha arribat á reunir una colecció que contè més de noranta especies de ametlla, totas distintas.

Y lo més bonich es que aquesta colecció figurará en l' Exposició Universal de Barcelona.

No cal que hi donguin voltas. Vels' hi aquí la instalació que farà mes atmetlla.

Los correspondents de molts periódichs están cremats ab lo Consell de la Exposició, porque no se 'ls tenen totas las atencions qu' ells se creuen mereixer.

¿Y per aixó s' enfadan?

Acostúminse á llensar la gorra, com ho hem fet nosaltres, no assisteixin á cap ápat, entrin á tot arréu rascantse la butxaca, y aixís serán respectats.

Res de demanar caritat, que aixó no está bè.

L' altre dia varem entrar en un dels molts locals del antich Teatro de Novedats, precisament es lo que tèn la porta d' entrada en lo xanflá de la Ronda de Sant Pere, y varem quedar sorpresos, davant del espectacle que allá 's prepara.

Figúrinse una colecció d' edificis, vistas y figuras, fet tot ab cartas de jugar, sense que cap d' ellas estigui enganxada.

De segur que una instalació semblant no s' ha presentat en lloch més del món. Quan menos tèn 'l mérit de novedat.

Diu un periódich que s' han concentrat á Barcelona los principals timadors y ratas de Madrid, París y Mónaco.

Ja ho saben las autoritats: se 'ls vigila, se 'ls agafa y se 'ls porta á ca la Ciutat.

—¿Per tancarlos al calabosso?

—Nó senyors: á las arcas comunals, y al trobarlas vuydas, es casi segur que 's morirán de rabia.

Los vehins dels carrers de Pallars y Sicilia, desde que s' ha tancat l' Exposició, han quedat poch menos que incomunicats ab Barcelona.

UN RÓTUL PÉL «GRAN HOTEL.»

Aixó de que allí s' hi vejin
las águilas tan en gran.
¿vol dir que al *Hotel* devoran
als infelissos que hi van?

Ara es la gran ocasió de prescindir de tranvías y montar un servey de globos.

Qui no puga passar per dintre, que passi per sobre.

A no ser que 's prefereixi adoptar un sistema de clavegueras.

¿Saben aquells rétols que hi havia en lo Parch, expressant que aquells jardins son propietat de tots los barcelonesos?

Donchs ja no 'n queda ni un per mostra.

De la nit al dematí, y sense demanar permís á cap fill de Barcelona, han desaparecut de per tot arréu.

¡Qui sab!

Tal vegada, al terminarse l' Exposició, serán sustituhits ab uns altres que dirán:

«Aquests Parchs y aquests jardins, propietat un dia dels barcelonesos y honra de la ciutat, responen avuy dels déutes contrets ab motiu de la Exposició Universal.

»L' honra de Barcelona está empenyada.»

Un nort americá té 'l projecte de presentar á la Exposició Universal unas casas de acer que no costan més que sis cents duros.

Lo sistema es molt cómodo per un altre país que no siga 'l nostre.

Perque 'l dia que aquí Espanya s' instalin casas d' acer, los recaudadors de contribucions se provehirán de imans.

Y ab un tancar y obrir d' ulls, per gran que sigui la casa d' acer, se l' haurán xuclada.

Sr. Martín, prepara las cacerolas.

L'arxiduch Carlos Lluis, oncle de la reyna regent, després de una excursió á Andalusia vindrá á Barcelona.

Y venint á Barcelona, com es natural, hi haurá recepció y arrós.

Per lo tant, M. Martín, no s'adormi, tingaho tot preparat, y á la primera indicació comenci á sufregirlo.

Passa una hermosa carretela pèl costat de una dona del poble que dona la má á una nena de cinch ó sis anys.

—Ay quín *cotxo* més maco! exclama la criatura.

—¿Que t'agradaria tenirne un de igual?

—Ja ho crech.

—¿Y per qué 'l voldrias, veyám?

—Per anar á buscá al papa cada tarde, quan surt de la *frábica*. ¡Pobre papa, treballa tan lluny.

CANTARELLAS.

Dintre de una iglesia fosca ahont tú un jorn vares anar, creyent que á tú t'abrassava, vaig abrassá' á un capellá.

Tothom te diu qu'ets molt mona quan ab mí pel carrer vas: s'ha acabat: desd' ara 't planto, que jo ab bestias no m'hi faig.

J. A. VINYAS.

Si 'm vols creure, hermosa nena, no portis barret de palla, porque actualment los carlistas traginan bastanta gana.

J. LAMBERT.

Si vols que 't parli ab franquesa, de maca no ho ets pas gayre; pero ja me 'n acontento: *vale más algo que nada*.

LINET DEL PONT.

Lo dia que un dels dos mori l'altre á Sant Boy farà via: ó jo boig de sentiment, ó tu boja d'alegría.

S. UST.

UN DETALL DEL MONUMENT A COLON.

Alló, millor que un escut, s'assembla parlant en plata, á una mostra de las tendas en que venen xacolata.

CUENTOS.

Dos fabricants de formatje que havian concorregut á una exposició de sustancias alimenticias alabavan sos respectius productos.

—No 't diré més que una cosa, deya l'un. Figurat que al sentir no més l'olor de un formatje que vaig presentar, tots los individuos del Jurat van al-sarse plens d'admiració.

—Donchs vaja, respongué l'altre: jo de formatje vaig presentarne un, que caminava ell sol, tan qu'ell mateix va anarsen per sos propis cuchs á la taula del Jurat á rebre la medalla.

Parlan dos amichs de un pobre senyor molt aficionat á escriure.

—De todas maneras no pot negarse qu' es molt amant de la literatura.

—Podrá serne molt amant—respon l'altre—pero la literatura se li mostra molt desdenyosa y no li correspon.

En un dinar de familia:

—¿Quíns préssechs més richs! diu un convidat.

—Menjin un altre, Sr. Batista, menjin un altre.

—Ho faré per no desairarlos... y ab franquesa, porque m'agradan molt. Creurían que may havia menjat una cosa tant dolsa?

L'amo de la casa:

—Naturalment que han de ser dolsos, com que procedeixen de l'horta del adroguer.

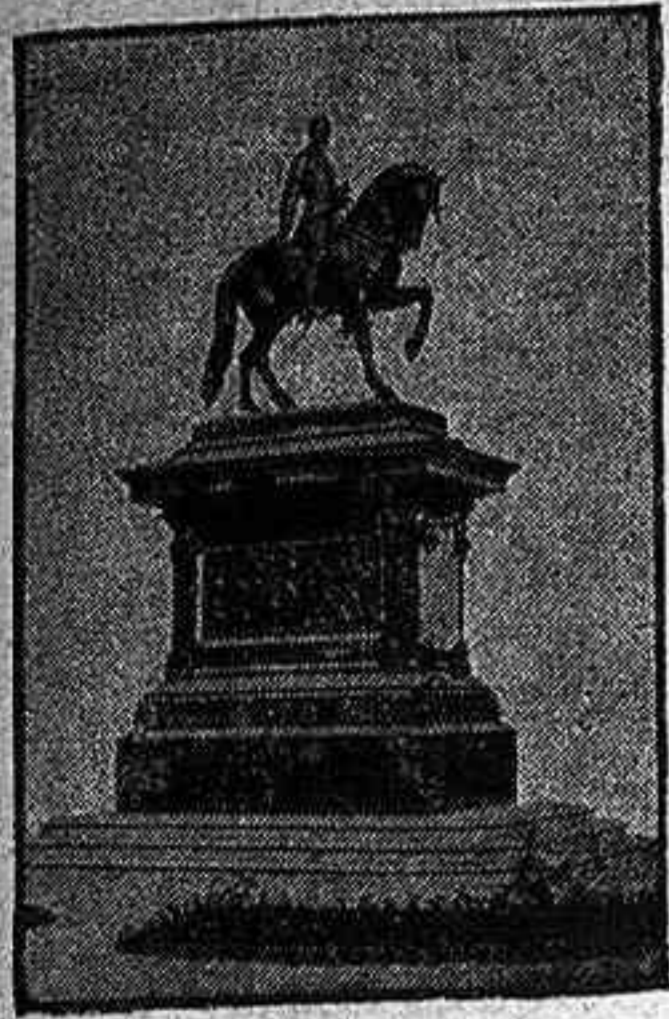

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

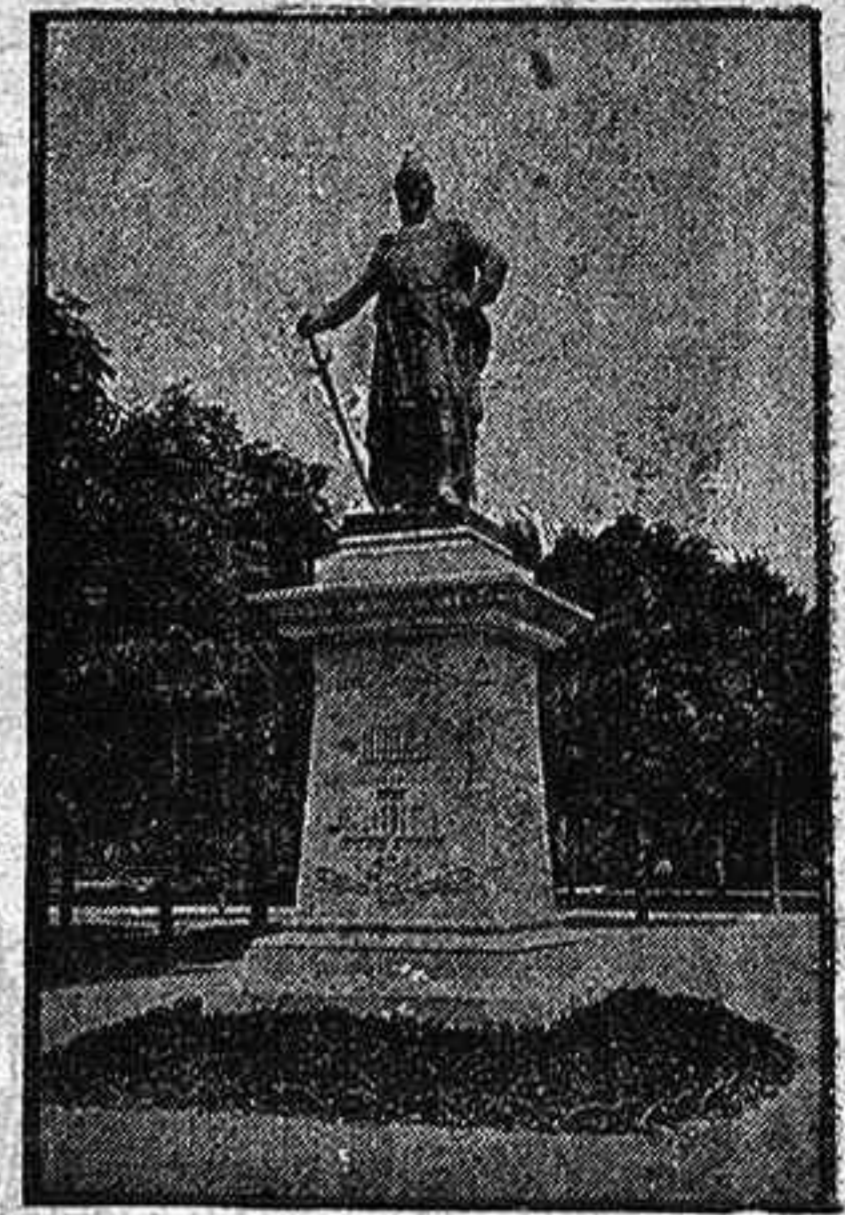
1. XARADA 1.^a—O-li ve-lla.
2. ID. 2.^a—A-ma-de-o,
3. ANAGRAMA.—Gossa-Sogas Gosas.
4. MUDANSA.—Sara-Cara-Rara
5. PROBLEMA.—

18	+	9	=	27
36	—	9	=	27
3	×	9	=	27
243	:	9	=	27
300				
6. GEROGLÍFICH.—Lo negre es un esclau.

EDITEUR LOPEZ. LIBRAIRIE ESPAGNOLA, 20, Rambla del Centro. Barcelone

Vient de paraître

GUIDE

DE

BARCELONE

ET SES ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN MANUEL DE CONVERSATION FRANÇAIS-ESPAGNOL

Vues des principaux edifices civils et religieux, monuments, théâtres, etc., etc.

REVUE GÉNÉRALE DE L'EXPOSITION UNIVERSELLE

ACOMPAGNÉE D'UN PLAN

PRIX: 4 Frs.

PRIX: 4 Frs.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, 6 bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, ja rebra a volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

UN NEGOCI BONICH.

Ab aixó de las goteras,
pot fè un negoci rodó
lo quí llogui aquestos trastos
dintre de la Exposició.

XARADAS.

I.

COMPOSICIÓN NO PREMIADA EN LOS JOCHS FLORALS
D' ENGANY.

Una ninete—molt aixeride
hu dents com perles—é cos bufó,
hu cabells negres—com una more,
é una boquete—que Déu ni dò,
estave un vespre—cullint herbetes,
roses é violes—en un jardí,
quan dos sortirli d' entre les plantes
tres pepellones—que li van dir:

—«¿Perqué, ninete
eixes floretes
de tres maneres
ne fas malbé?
¿no veus com elles
en tes manetes
se tornen tristes?»
Y elle diguè:
—«Es perquè ab elles
vull ferne toyes
per d'ú á la Verge
dels Penellons,
que mossen Pere
ahir va dirme
les hi portesse
per les funcions.»
Aixó al sentirne
les pepellones
tot é floretes
li van llesnar;
de hu-segona
sèu van fugirne
é la ninete
marxá á sopar.
Desde llavors
no cull floretes
ni la visiten
pepellonetes.

J. STARAMSA.

II.

La Total ha fet ma prima
que no pot ser més segona:
¿Qué 'n hu la culpa, Ramona?
—¿Sabs qui la hu? Donchs la Quima.

SERAPI GUITARRA.

ANAGRAMA.

Total tu mateix lo mal,
digué una tot á un fill,
y després tot sens perill
á aquesta porta total.

PEPE RAMOGOSA.

ACENTÍGRAFO.

¡D. Magí es molt animal!
Deya cridant en Sevé,
y en Quico ribent l' hi diguè:
ja tens tot qu' es tant total.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de una població de Valencia.
5 6 7 9 8 4 3 6.—Nom de dona.
5 6 8 2 8 8 6.—Població catalana.
8 8 2 1 7 6.—Nom de bestia.
5 6 1 7 6 — " " "
5 6 7 6.—Part del cos humá.
5 9 8.—Verdura.
7 2.—Nota musical.
8.—Una consonant.

F. B. R.

CONVERSA.

—¡Peret! au, porta una escombra
y fuig d' aquí que fas sombra,
tros de fusta encarcerat.
—Bá, ¿pro qué es aixó D. Ignasi?
—Es una bestia tanasi
que molt clar y anomenat.

ANTONET DEL CORRAL.

GEROGLÍFICH.

× ×
I
A A A
×
I

SUTERO FEROR Y C.^a

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.